

Το λιοντάρι σκοτώνει κοιτάζοντας

“Αν θέλεις ένα όραμα του μέλλοντος, φαντάσου μια μπότα να συντρίβει ένα ανθρώπινο πρόσωπο για πάντα.”

George Orwell

Σε μέρες ενός πολέμου με έναν “αόρατο εχθρό”, αλλά με πραγματικούς νεκρούς, εξαθλιωμένους και φτωχούς, είναι πιο πασιφανές από ποτέ το χάσμα μεταξύ των διαχειριστών της εξουσίας και των καταπιεσμένων υπηκόων. Η γιγάντωση της κρατικής και αστυνομικής παρέμβασης στις ζωές μας συνοδευόμενη από το πρόβλημα της εργασίας και της επιβίωσης αποτελούσε αντικείμενο κουβέντας, αντιπαράθεσης και ηττοπάθειας ιδίως τον τελευταίο καιρό. Οι κυβερνητικές πολιτικές παράλληλα, εξελίσσονται με πυρετώδεις ρυθμούς και ολοένα ξεδιπλώνεται μπροστά στους καταπιεσμένους ο ρόλος που καλούμαστε να παίξουμε στη σκακιέρα της συγκυρίας. Οι προετοιμασίες αυτές στην πραγματικότητα θυμίζουν προετοιμασίες πολέμου, όπου εμείς οι φοιτητές/τριες, άνεργοι, χαμηλά αμοιβόμενοι, έγκλειστοι μετανάστες και μη, αποτελούμε στα κιτάπια των εξουσιαστών απλές ασπίδες προστασίας των αφεντικών και των επιχειρήσεών τους. Όσο για την υγεία μας απ’ την άλλη, που γίνονται όλα στο όνομά της, αναφέρεται στις θόνες σαν αφορμή επίπληξης, πειθάρχησης και δικαιολόγησης της νεκροπολιτικής που εφαρμόζεται σε όλα τα πεδία. Όσο δε για την επιστήμη, είναι έκδηλο ότι για το σύστημα του καπιταλισμού αποτελεί απλώς εργαλείο απόσπασης κοινωνικής συναίνεσης και ενίσχυσης των κερδών των λίγων. Εξού και η διαφορά αυτών που επικαλούνται την επιστήμη και τα πτυχία τους, όπως οι επιτροπές λοιμωξιολόγων από αυτούς που προσπαθούν με την εργασία τους να κρατήσουν ένα νοσοκομείο όρθιο. Η πανδημία αποτελεί, στα χέρια της κυβέρνησης, εργαλείο για να επισπεύσει την φτωχοποίηση και την υποταγή της κοινωνικής βάσης περνώντας αντιδραστικά νομοσχέδια όπως την απαγόρευση διαδηλώσεων, το αντεργατικό νομοσχέδιο, τον Νέο Πτωχευτικό Κώδικα καθώς και την επιχειρούμενη μόνιμη παρουσία δυνάμεων καταστολής εντός πανεπιστημιακών χώρων.

Το κράτος λειτουργεί με όρους δεσμοφύλακα, ο οποίος εγγυάται στον κρατούμενο-πολίτη μία μίζερη ζωή με αντάλλαγμα την αξιοπρέπειά του. Μόνο έτσι μπορεί να ερμηνευθεί το πλάνο της κυβέρνησης με το επερχόμενο εργασιακό νομοσχέδιο. Σύμφωνα με αυτό καθίσταται κενό γράμμα ένα από τα σημαντικότερα κεκτημένα του εργατικού κινήματος του 19ου και 20ού αιώνα, το 8ωρο εργασίας. Αφού χωρίς τη συναίνεση του εργαζομένου θα μπορεί να καλείται να εργαστεί 10ωρα αν εντός του ίδιου εξαμήνου τού αποδοθούν αυτές οι ώρες σε μείωση ωρών, ρεπό ή μέρες άδειας, χωρίς όμως να πληρώνονται οι υπερωρίες. Το συγκεκριμένο αποτελεί εργαλείο στη βούληση των εργοδοτών, οι οποίοι θα έχουν τη νομική κάλυψη να θεσπίσουν 10ωρα με απλήρωτες υπερωρίες. Κάποιοι από αυτούς θα είναι ακόμα πιο προνομιούχοι απέναντι στους εκμεταλλευόμενους τους αφού ακόμη περισσότερες επιχειρήσεις θα ενταχθούν στη λίστα αυτών που επιτρέπεται να λειτουργούν τις Κυριακές, κατακερματίζοντας περαιτέρω άλλο ένα αιματοβαμένο κεκτημένο των εργατών και των εργατριών, της Κυριακάτικης αργίας. Το νομοσχέδιο, που θα μπορούσε κάλλιστα να είναι γραμμένο απ’ τους ίδιους τους εργοδότες, παρέχει στους τελευταίους τη δυνατότητα να δηλώσουν οι ίδιοι τις εργατοώρες στο τέλος κάθε μήνα, αφήνοντας το προσωπικό με την ευχή(πλατωνική) ότι θα δηλώσουν τις πραγματικές ώρες. (Ίσως ακόμη δεν διστάσουν να εφαρμόσουν και τις προθέσεις τους για αναπλήρωση εργασίας με 1 ώρα την ημέρα για 45 μέρες με σκοπό την κάλυψη απουσίας του εργαζομένου λόγω Covid19)

Οι διαχειριστές της κρατικής εξουσίας, σε ένα καλοσχεδιασμένο πλάνο για να εξασφαλίσουν σιγή νεκροταφείου στην κοινωνική βάση και ειδικά στους χώρους εργασίας, ενισχύουν την ποινικοποίηση των συνδικαλιστικών αγώνων και απεργιών και το ηλεκτρονικό φακέλωμα των αγωνιζόμενων εργαζομένων. Στις ηλεκτρονικές ψηφοφορίες και το όριο συμμετοχής ώστε να είναι έγκυρες οι αποφάσεις των συνδικαλιστικών οργάνων στο 50%+1 ψήφος που θέσπισε ο ΣΥΡΙΖΑ,

έρχεται να επενδύσει με περαιτέρω καταστολή η ΝΔ, ορίζοντας ως προσωπικό ασφαλείας το 40% του προσωπικού, καθιστώντας πλέον την απεργοσπασία και τη ρουφιανιά θεσμό. Η κατάργηση των συλλογικών διαπραγματεύσεων και η εκχώρηση στην κυβέρνηση μέσω του νόμου 4172/13, του δικαιώματος καθορισμού του κατώτατου μισθού, αποδεικνύει πώς την ώρα που οι πληβείοι θα βουλιάζουν στα χρέη ή θα πεθαίνουν από τη πανδημία του καπιταλισμού, τα αφεντικά θα φοράνε ακόμα πιο άνετα τις κορόνες τους.

Για τον καπιταλισμό και το κράτος η ζωή είναι άξια να βιωθεί με αξιοπρέπεια μόνο όσο είναι επικερδής. Με αυτό το γνώμονα υπολογίζονται και οι βασικές προϋποθέσεις επιβίωσης των καταπιεσμένων, μία εκ των οποίων είναι η στέγαση. Σε καθεστώς έκτακτης ανάγκης (προφανώς όχι ανάγκης για αξιοπρεπή ζωή), το κράτος με τον νέο πτωχευτικό κώδικα εκκινεί ξανά τους πλειστηριασμούς Α' κατοικίας. Ακόμη, η κυβέρνηση ορίζει κανόνες πτώχευσης για φυσικά πρόσωπα, τα οποία όταν κηρύξουν πτώχευση ρευστοποιείται οποιαδήποτε περιουσία τους ωσότου αποπληρωθεί το χρέος (πτώχευση μέχρι τώρα κήρυτταν μόνο εταιρείες). Αυτή η κίνηση του κράτους καθιστά σαφές ότι η πιο συνεπής λειτουργία και υποχρέωσή του, ανεξαρτήτως συνθηκών, είναι η ενίσχυση και κερδοφορία των τραπεζών, των πυλώνων του σάπιου συστήματος. Μάλλον η υγειονομική προστασία και το καθεστώς έκτακτης ανάγκης είναι και αφορμή για την εξυπηρέτηση των τραπεζών αυτό τον καιρό και για τη “φροντίδα” να πετιούνται στο δρόμο άνθρωποι για μερικές χιλιάδες ευρώ ή στην καλύτερη να καταλήγουν ενοικιαστές στο ίδιο τους το σπίτι. Αυτό που η κυβέρνηση ονομάζει “δεύτερη ευκαιρία” είναι απλώς τροφή για την οργή που οφείλουν να νιώθουν οι καταπιεσμένοι/ες προς το κράτος που υπηρετεί δουλικά και εις βάρος μας, από το 2008 τις τράπεζες.

Την τελευταία δεκαετία και κυρίως μετά το ξέσπασμα της καπιταλιστικής κρίσης του 2008 είμαστε μάρτυρες ιδιωτικοποίησης και σταδιακής συρρίκνωσης των δημοσίων αγαθών. Νερό, ρεύμα, υγεία, εκπαίδευση γίναν ολο και περισσότερο εμπορεύματα. Στο στόχαστρο των κεφαλαιοκρατικών αρπακτικών. Στο σήμερα, τα αποτελέσματα αυτών των πολιτικών λιτότητας τα βιώνουμε ως κοινωνική βάση ακόμη πιο έντονα, με την κρατική διαχείριση της πανδημίας του Covid-19. Οι επιπτώσεις είναι έντονα αισθητές σε όλα τα μήκη και πλάτη του πλανήτη και τα μεγαλύτερα θύματα είναι οι ίδιοι οι λαοί, οι καταπιεσμένοι.

Τα τραγικά αποτελέσματα της κρατικής αυτής διαχείρισης αποτυπώνονται σε όλα τα πεδία της κοινωνικής ζωής, όντας εμφανέστατα πλέον στο δημόσιο σύστημα υγείας. Εκεί που καθημερινά πεθαίνουν δεκάδες άνθρωποι την ημέρα (σε άλλες χώρες ακόμη εκατοντάδες έως και χιλιάδες), διότι η κατάσταση στα δημόσια νοσοκομεία ειδικά με την έλευση του δεύτερου κύματος της πανδημίας είναι τραγική. Η πληρότητα των ΜΕΘ έφτασε πριν λίγες ημέρες στο 90%, που σημαίνει ότι αρχίζει να γίνεται επιλογή ασθενών, δηλαδή του ποιος θα ζήσει και ποιος θα πεθάνει. Αναβλήθηκαν το 80% των τακτικών χειρουργείων πολλά από τα οποία περίμεναν ακόμη και 2 χρόνια, υπάρχει τεράστια έλλειψη υγειονομικού προσωπικού (γιατρών, νοσηλευτών, νοσοκόμων, καθαριστριών, τραπεζομόμων κ.α) καθώς δεν έγιναν μόνιμες προσλήψεις, ελλείψεις σε βασικά αναλώσιμα αγαθά (μάσκες, γάζες κλπ), σε ασθενοφόρα και εξειδικευμένο ιατρικό εξοπλισμό.

Την ίδια ώρα που προσλαμβάνονται χιλιάδες μπάτσοι για να καταστέλλουν κάθε φωνή αντίστασης (στις 9/11/2020 προκηρύχθηκαν 1500 θέσεις), χιλιάδες επιπλέον μπάτσοι και στρατιωτικοί τους προηγούμενους μήνες, σπατάλη δισεκατομμυρίων σε εξοπλιστικές δαπάνες, σε ΜΜΕ-καναλάρχες και κλινικάρχες. Η κυβέρνηση επιλέγει συνειδητά να αφήσει την δημόσια υγεία να καταρρεύσει, συνεχίζοντας ακόμη και αυτή τη στιγμή να διαχειρίζονται την υγεία με όρους κέρδους. Στο πλάι τους έχουν φυσικά την πλήρη στήριξη των έμμισθων καθεστωτικών ΜΜΕ, προκειμένου να πείσουν την κοινή γνώμη για το σημαντικό “έργο” που έχει επιτελέσει η κυβέρνηση ως σήμερα από την αρχή της πανδημίας.

Αυτό που επιτάσσουν οι συνθήκες στην υγεία, λοιπόν, είναι η άμεση επίταξη ιδιωτικών κλινικών (όχι ενοικίαση), άμεσες μαζικές και μόνιμες προσλήψεις υγειονομικού προσωπικού,

άνοιγμα των 6 νοσοκομείων που έκλεισαν το 2013, χιλιάδες καινούριες ΜΕΘ, δωρεάν τεστ Covid-19 σε όποιον το επιθυμεί. Πολλά από τα παραπάνω αποτελούν εδώ και πολύ καιρό σταθερές διεκδικήσεις των αγωνιζόμενων υγειονομικών υπαλλήλων.

Στον πόλεμο που μαίνεται όμως ο εχθρός δεν είναι αόρατος. Είναι παντού και ορατός. Με το κράτος μπροστά επελαύνει ο έλεγχος και η καταστολή. Η νέα συνθήκη στο όνομα κάποιου δήθεν υγιεινισμού αποστειρώνει το περιβάλλον ενώ ταυτόχρονα η καπιταλιστική παρέμβαση σαρώνει το σύμπαν. Ο υγιεινισμός του όμως είναι εκτός από κάλπικος και το ίδιο κατασταλτικός που είναι ολόκληρος ο κρατικός τους μηχανισμός. Σε μια κοινωνία φτώχειας και εξαθλίωσης δεν υπάρχει καμία πρόληψη για την δημόσια υγεία είτε αυτή είναι παθολογικής φύσης είτε είναι ψυχολογικής.

Ας μιλήσουμε ακόμα μία φορά για καταστολή. Αυτή βέβαια τη φορά οι εξελίξεις ξεπέρασαν την φαντασία μας. Στο γενικότερο μούδιασμα και τον αιφνιδιασμό που βρέθηκαν τόσο οι οργανωμένοι πολιτικά αγωνιζόμενοι όσο και τα αυθόρμητα αντανάκλαστικά κοινωνικών δυνάμεων, το κράτος έτοιμο από πάντα εφάρμοσε τα πιο αδιανόητα χουντικής έμπνευσης αφηγήματά του. Κάθε αντίσταση παρανομοποιήθηκε, κάθε κίνηση υποχρεούται να βρίσκεται κάτω από την εποπτεία του.

Μία τέτοια συνθήκη δεν είναι εκεί για να μας καθηλώνει. Μετά την πρώτη απώλεια χρόνου, ο εχθρός είναι ξεγυμνωμένος από κάθε ανθρωπιστική επικάλυψη, θέτοντας στους καταπιεσμένους ένα δίλημμα σαν δίκωπο μαχαίρι. Ή θα σωπάσουν ή θα συστρατευτούν εναντίων των καταπιεστών χωρίς καμία προσδοκία συμβιβασμών και ενσωμάτωσης. Ακριβώς αυτές οι δυνάμεις των συμβιβασμών είναι που μέσα στην αμηχανία τους για την γη που τρέμει κάτω από το επιστέγασμα δικαιωματικών αγώνων πάνω στο οποίο πατάνε, τρέχουν άτσαλα να διδάξουν σύνεση και σωφροσύνη γινόμενοι ορισμένες φορές ουρά της καθεστωτικής προπαγάνδας.

Έτσι λοιπόν, στο ζήτημα του ασύλου, το κράτος είχε έτοιμη την επίθεσή του με 1500 προσλήψεις πανεπιστημιόματσων στα συρτάρια του υπουργείου δημόσιας τάξης. Έχοντας την ενημέρωση μονοπώλαιο η εξουσία, εφηύρε και τα άλλοθί της. Βέβαια το κράτος -και οι παρατρεχάμενοί του δεξιά και αριστερά - δεν λύσσαξαν τυχαία για την “καταδίκη” μιας ακόμη - από τις πολλές ενέργειες στο παρελθόν- παρέμβασης. Φυσικά δεν θα άφηνε ευκαιρία το κράτος να χάσει επικοινωνιακά με αυτή του την κίνηση μιας και είχε σχέδιο δημιουργίας πανεπιστημιακής αστυνομίας αλλά και πρωτόγνωρης επικύρωσης ανθρώπων που έκαναν παρέμβαση! Εμείς δεν θα μπορούμε στην διαδικασία να αξιολογούμε το τί ενέργειες κάνουν άλλοι. Αλλά θα σχολιάσουμε ότι τις καταλήψεις που χάσαμε δεν τις ξεχάσαμε και κάθε μία που μας παίρνουν άλλα τόσα προβλήματα πρέπει να τους δημιουργήσουμε.

Αν το κράτος νομίζει ότι θα μειωθεί η παρουσία μας σε ένταση ή σε ποσότητα χάρη της πανεπιστημιακής αστυνομίας ας του δείξουμε ότι μόνο σε καλό δε θα του βγει. Πρώτο σημείο των ημερών που κινούμαστε είναι η κρατική απαγόρευση της πορείας της 17 Νοέμβρη.

Η κρατική απαγόρευση τιμά όλους τους αγωνιζόμενους ανθρώπους που θα βρεθούν στο δρόμο την Τρίτη, δείχνοντας ότι ούτε ενσωματωμένη ούτε εθιμοτυπική είναι η μέρα. Η αλαζονεία των διαχειριστών της εξουσίας που νομίζουν ότι μπορούν να αδειοδοτούν ή όχι την ημέρα μνήμης για την εξέγερση του παρελθόντος και προετοιμασίας των εξεγέρσεων του μέλλοντος συναντά ήδη μπροστά της τις πρώτες αντιστάσεις. Δεν υποστηρίζουμε ότι είμαστε οι ισχυροί σε αυτή τη διαμάχη, το πανίσχυρο όμως κράτος δεν μπόρεσε ποτέ να αναγνωρίσει ότι με όρους φυσικής ισχύος μπορεί να επιβληθεί, δε μπορεί όμως να λυγίσει την αξιοπρέπεια του ανιδιοτελούς αγώνα.

“ [...]γνωρίζω ότι δεν τους υπολογίζετε γιατί η Αυλή είναι οπλισμένη’ σας ικετεύω όμως να μου επιτρέψετε να σας αναφέρω ότι πρέπει να τους υπολογίζετε πολύ, κάθε φορά που οι ίδιοι θεωρούν ότι είναι το πάν. Να σε ποιο σημείο βρίσκονται : κι αυτοί αρχίζουν να μην υπολογίζουν τα στρατεύματά σας γιατί το κακό είναι ότι η δύναμη τους υπάρχει μέσα στην φαντασία τους’ και μπορεί να

ειπωθεί με απόλυτη σιγουριά ότι, εν αντιθέσει προς όλα τα άλλα είδη ισχύος, όταν φτάσουν σ' ένα ορισμένο σημείο, μπορούν να κάνουν ότι νομίζουν ότι μπορούν να κάνουν [...]"

Καρδινάλιος του Ρετζ

Η πραγματικότητα συγκλίνει στο ότι ως κόσμος του κινήματος εντός των πανεπιστημίων βρεθήκαμε τις τελευταίες ημέρες σε μία κατάσταση την οποία δεν μπορέσαμε να διαχειριστούμε. Δεν είμασταν ενδεχομένως, πέραν των δικών μας αδυναμιών, προετοιμασμένοι για την θρασύτητα που θα επιδείκνυαν οι καθεστωτικές δυνάμεις. Η απαγόρευση - λες και τους ζητήσαμε ποτέ την άδεια - της επικείμενης 17ης Νοέμβρη από το κράτος βρήκε όλα τα χουντικά αποκυήματα της τάξης και της ασφάλειας στο πιο γλυκό τους όνειρο. Δεν χόρτασαν οι διοικήσεις των πανεπιστημίων από την μπίζνα που συμβαίνει στις πλάτες του δημόσιου πανεπιστημίου με ιδιώτες, βρήκαν ευκαιρία ολοένα να αυξάνουν τον έλεγχο και την καταστολή εντός των πανεπιστημίων σε μια περίοδο χλιαρής κινηματικής παρουσίας. Δεν αρκέστηκαν όμως εκεί οι γραβατοφορεμένες ύαινες των πρυτανικών γραφείων. Στο ΑΠΘ εν μέσω πανδημίας και εντός των ημερών του Πολυτεχνείου δώσαν το πράσινο φως -μεταξύ άλλων και ανακοινώνοντας lock-out από την Δευτέρα-, στους φασίστες και βασανιστές, κουμπουροφόρους της συμμορίας που λέγεται ΕΛ.ΑΣ να αλωνίζουν εντός και πέριξ του πανεπιστημιακού χώρου. Έμπρακτα ο αγωνιστικός φοιτητικός σύλλογος των εστιών (ΣΟΦΕΘ) κατέλαβε 13/11/20 για μία μέρα την πρυτανεία. (Να σημειωθεί εδώ ότι οι φύλακες νοιώσαν και αυτοί λίγο μπάτσοι έχοντας την αστυνομία κοντά τους και είχαν διαφορετική συμπεριφορά από ότι συνήθως). Στο ΕΜΠ η πρυτανεία αποφάσισε να αποκλείσει το ιστορικό πολυτεχνείο της Αθήνας από το τριήμερο μνήμης στον αγώνα του '73, ασκώντας ύβρη απέναντι στην ιστορία, όταν την στιγμή που ξεκινούσε το συγκεκριμένο τριήμερο 46 χρόνια πίσω, οι πρόγονοί τους στρογγυλοκάθονταν ακόμα στα σαλόνια από τις κρατικές θόκους που είχαν αποκτήσει την 7ετία. Κομμάτι των αγωνιστ(ρι)ών που δρουν καθημερινά στο πανεπιστήμια έσπασε την αλαζονεία της εξουσίας και έκανε το αυτονόητο. Κράτησε το ιστορικό πολυτεχνείο ανοιχτό, κόντρα στις εξαγγελίες. Εκεί χρειάστηκε μία ακόμα εισβολή στο άσυλο να ρίξει την πύλη και να τους συλλάβει. Βρέθηκε ακόμα και ο ίδιος ο πρωθυπουργός, ακόμα και από θέση ισχύος να μη τολμά να παραδεχτεί ότι υπηρετεί τα ίδια συμφέροντα με όλους τους προκατόχους του, είτε αυτοί είχαν δημοκρατική επικάλυψη είτε όχι. Δεν αξίζει να αναφερθούμε στις γελοιοότητες περί δεξιών στο πολυτεχνείο, αρκεί να πούμε ότι κάθε φορά που ένα καθεστωτικό τσογλάνι προσπαθεί να "τιμήσει" αγώνες βρωμίζει την ιστορία και το κάνει μόνο και μόνο για να στήσει κανόνια εναντίον των εξεγέρσεων του μέλλοντος.

Το δικό μας πολυτεχνείο είναι το πολυτεχνείο των αγώνων, το πολυτεχνείο των νεκρών μας, 17 Νοέμβρη του 1973, του '80 και του '85. Το πολυτεχνείο των καταληψιών του '95, το πολυτεχνείο των αγώνων του σήμερα, ενάντια στο φασισμό, τη φτωχοποίηση της τάξης μας, τον ατομικισμό, την πειθαρχία και την υπακοή.

Από τα πιο μικρά, μέχρι τα πιο μεγάλα, από τους διεκδικητικούς αγώνες του σήμερα μέχρι την κατάργηση των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής, για την ελευθερία μας, για τα κεκτημένα μας και την δημόσια υγεία, ενάντια στην απαγόρευση, για όλους τους λόγους του κόσμου την Τρίτη θα είμαστε στον δρόμο. Όπως βροντοφώναξαν και οι εξεγερμένοι του Πολυτεχνείου του '95:

"Όσο υπάρχει ανισότητα, θα υπάρχει Εξέγερση."

ΑΜΕΣΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΤΟΥ ΕΣΥ

ΟΧΙ ΣΤΟ ΝΕΟ ΠΤΩΧΕΥΤΙΚΟ ΚΩΔΙΚΑ

ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΟ ΕΡΓΑΣΙΑΚΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΑΣΥΛΟ

ΕΞΩ ΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ ΑΠΟ ΤΟ ΑΠΘ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ 102 συλληφθέντες από την εισβολή των μπάτσων στο ΕΜΠ
και στα Εξάρχεια**

ΤΡΙΤΗ 17 ΝΟΕΜΒΡΗ 2020, 15:30

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΑΠΘ

*Αυτόνομο Σχήμα Φυσικού
Θεσσαλονίκη, 13-11-2020*

blog: autonomofysiko.espivblogs.net

email: autonomofysiko@riseup.net